

proizlazi iz njegovih pjesama, onih nekih koje su nam preostale. Kaže, naime:

[300] » ... ovdje je plamen eterski ognja
 blag i veoma lagan, odasvud istovjetan sebi,
 no neistovjetan drugom, a ono je opet za sebe, 5
 suprotna (mrkla) noć ... «⁴⁴. I kasnije: ⁴⁵
 »Ali, kad sada se sve već naziva svjetlom i noću.«
 I:
 »Ujedno puno je svjetla sve i nevidljive noći.«⁴⁶

Isto sveukupno, dakle, elementi i nebo puni su svjetla i tame, 10
 a ne zemlje i vatre, koje se ne uspinju na nebo, najveći dio svijeta.
 Naime, da je i imenovao vatru, kakvu je vatru podrazumijevao,
 izrazio je onom riječju *eterska*, ona je, naime, svjetlo zvijezda. Ne-
 istinito mu je, dakle, Aristotel podmetnuo toplinu i hladnoću,
 zemlju i vatru. Također je daleko od istine tvrdio da su Parme- 15
 nid i Melis poricali nastajanje stvari. Sam taj isti Aristotel u čet-
 vrtom poglavlju prve knjige *Mudrosti* potvrđuje suprotno: »Kao
 i Parmenid, on, naime, uvodi nastajanje sveukupnosti«. Ako je
 postavio nastajanje sveukupnosti, s kojim ga se pravom može
 optužiti da je dokinuo nastajanje stvari? Je li drugo od optužbe u 20
 prvom poglavlju *Fizike*? Da je svojstvo Parmenidova i Melisova
 načina mišljenja da su ἀσυλλόγιστοι⁴⁷, da ne zaključuju silogi-
 stički. Uistinu, da su preostali svi njihovi spisi, to bismo tako-
 đer mogli temeljito istražiti; no dvoje neka nam bude dovoljno
 da ovu primjedbu učinimo umjerenom. Jedno što kaže Filopon, 25

⁴⁴ Petrićev tekst jako se razlikuje od Dielsa.

⁴⁵ Usp. PARM. Fragmenta ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ 9.4 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα φάος καὶ νύξ ὀνόμασται.

⁴⁶ Usp. PARM. Fragmenta ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ 9.6; πᾶν πλέον ἐστὶν ὁμοῦ φάεος καὶ νυκτὸς ἀφάντου.

⁴⁷ Usp. ARIST. Ph. 185a.8 – 10: ὅπερ ἀμφοτέρω μὲν ἔχουσιν οἱ λόγοι, καὶ ὁ Μελίσσου καὶ ὁ Παρμενίδου· καὶ γὰρ ψευδῆ λαμβάνουσι καὶ ἀσυλλόγιστοί εἰσιν·